

paa hele mit Partis Vegne anbefale, at man følger Flertallet i Kommissionen med Hensyn til dette Forhold.

Det er et omdisputabelt Spørgsmaal, hvor meget Staten tjener, som det hedder, paa denne Lov. Det er ved en løselig Beregning af Lønningskommissionen opgjort derhen, at Staten, som hidtil har haft en ekstraordinær Udgift til Dyrtidstillæg paa 2 860 000 Kr., efter dette Lovforslag vil faa en Udgift af 1 700 000 Kr. og altsaa skulde tjene 1 160 000 Kr. Jeg tror imidlertid ikke rigtig paa denne Beregning, først og fremmest fordi det er en løselig Beregning, som ikke giver sig ud for at være aldeles autentisk, og for det andet fordi man, efter at disse Beregninger er foretagne, har forhøjet Dyrtidstillæget og Konjunkturtillæget for Statens Tjenestemænd. Naar der i Lovforslaget staar, at Dyrtidstillæget og Konjunkturtillæget skal være i Overensstemmelse med Loven om Statstjenestemændenes Lønninger, vil Statens Tilskud blive større end beregnet paa nærværende Lovforslag. Hvor meget, er det ikke saa nemt at sige, antagelig omkring $\frac{1}{2}$ Million, saaledes at den Fortjeneste, som man kalder det, som Staten skulde have, langt fra bliver saa stor som opgivet i det foreliggende Lovforslag. Imidlertid kan jeg dog med Tilfredshed notere, at jeg er ganske enig med dem, der mener, at Statens Tilskud foreløbig i alt Fald ikke bliver nær saa stort, som det har været i de sidste Aar, og det kan vi naturligvis være tilfredse med. Statens Udgifter til Kirken, før Dyrtidslovene blev vedtaget, er omtrent de samme som de Tillæg, nærværende Lovforslag omhandler udenfor Dyrtidstillæget. Det vil sige, at Statens Tilskud udenfor København vil blive omtrent det samme som før Krigen. Naar Statens Tilskud bliver større nu end før Krigen, skyldes det naturligvis Dyrtidstillæget, og mit Parti kan være enig i, at disse Dyrtidstillæg kan Kirken ikke bære alene; dem maa Staten overtage.

Der er et andet Spørgsmaal, hvor jeg heller ikke har været enig med de øvrige Medlemmer af Kommissionen, nemlig om Betalingen af Attester efter Kirkebøgerne. Vi har i Kommissionen talt en Del om denne Betaling. Det har altid været saadan, at man har maattet betale hver Gang, man har skullet bruge en Daabsattest. Der forekommer jo mangfoldige Lejligheder, hvor man er nødsaget til at have en Fødsels- eller Daabsattest; saaledes naar man skal i Skole, naar man skal melde sig til Lægdsrullen, naar man

skal giftes og naar man skal livsforsikres. Derfor spiller Betalingen for dem en vis Rolle, og derom har der været stor Uenighed. Nogle har ment det rigtigst, at de udstedtes gratis, hvorimod andre har ment, at saa vilde Folk overhovedet aldrig lede efter deres Daabsattest, thi saa var det meget lettere at rekvirere en ny, og det kan der maaske være en hel Del i. Andre har ment, at Gebyret for Attesterne skulde tilfalde Staten eller Kirkefonden, ligesom Gebyrerne f. Eks. under Post- og Telegrafvæsenet ikke længere tilfalder den enkelte Funktionær, men Staten. Atter andre har ment — det var særlig Præsternes Repræsentanter —, at den nuværende Betaling var alt for lav; den burde sættes ganske betydeligt op. Jeg har i Kommissionen stillet et Kompromisforslag; men desværre er det ikke blevet gennemført. Efter Forordningen af 1828, tror jeg, skal disse Attester koste for ubemidlede udenfor København 1 Mark i gamle Penge, altsaa 33 Øre, og for bemidlede 66 Øre. I København er Prisen dobbelt saa høj, nemlig 66 Øre og 1 Kr. 33 Øre henholdsvis for ubemidlede og bemidlede. Det er jo en ganske urimelig Ordning, at man i København skal betale sin Daabsattest dobbelt saa højt som f. Eks. paa Frederiksberg, i Valby eller i Sundbyerne paa Amager eller i andre saadanne ganske nærliggende Kommuner. Jeg foreslog, at disse Attester skulde betales med f. Eks. 50 Øre for ubemidlede og 1 Kr. for bemidlede. Dette Forslag vandt ogsaa Tilslutning i det Underudvalg, der var nedsat af Kommissionen, men bag efter viste det sig i et Plenarmøde, at det ikke lod sig gennemføre. Saa vidt jeg kunde skønne, var det de københavnske Præster, der havde modsat sig denne Ordning. Naar det i det foreliggende Lovforslag foreslaas, at Kirkeministeren skal bestemme, hvad Daabsattesterne skal koste, maa jeg sige, at jeg saavel som mit Parti i høj Grad er imod at lægge denne Afgørelse i Kirkeministerens Haand. Jeg ved af min Erfaring som Livsforsikringsmand og fra Udtalelser i selve Kommissionen, at Præsterne meget gerne vil have sat Betalingen for disse Attester meget betydeligt op. Hvad det kan føre til, naar man først begynder at dreje paa denne Skrue, har vi set for Lægeattesternes Vedkommende. Medens man for nogle Aar tilbage kunde faa en Lægeattest for en rimelig Betaling, er de nu skruede op til en, jeg havde nær sagt, ganske urimelig Højde. Det er efter min Mening i alt Fald en urimelig høj